

## Adwokaci zmarli w ciągu minionego roku

**Jutro Dzień Wszystkich Świętych. Tradycyjnie wspominamy Tych, którzy odeszli w ostatnim czasie.**

**16 listopada 2018 r. zmarł adwokat Ireneusz Bieniaszkiewicz**, nestor lubelskiej Palestry, zaangażowany w życie samorządu adwokackiego, wicedziekan (1986-89) i dziekan (1989-92) Okręgowej Rady Adwokackiej w Lublinie, członek Naczelnej Rady Adwokackiej (1995-2001), delegat na Krajowe Zjazdy Adwokatury. Był żołnierzem Armii Krajowej, więźniem łagrów ZSRR i obrońcą politycznym czasów PRL. Adwokatura przyznała mu odznakę „Adwokatura Zasłużonym”.

**21 grudnia 2018 r. zmarła adw. Kazimiera Biernat, dziekan izby opolskiej w latach 1992-98.**

Adw. Biernat była zasłużona dla Adwokatury Polskiej i Izby Adwokackiej w Opolu. Zarówno w pracy zawodowej, jak i samorządowej była osobą bardzo rzetelną, o dużej wiedzy fachowej oraz ogromnym doświadczeniu życiowym. Znana ze zdolności do integracji opolskiej palestry. Pani Dziekan była osobą bardzo rodzinną oraz mającą wiele życzliwości dla drugiego człowieka.

Swoją pracę zawodową rozpoczęła w Zespole Adwokackim nr 1 w Opolu, następnie kontynuowała ją w indywidualnej kancelarii adwokackiej w Opolu. W latach 1989-1992 pełniła funkcję skarbnika ORA w Opolu, a w latach 1992-98 była dziekanem opolskiej izby.

Za pracę społeczną została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi oraz odznaką Zasłużony Opolszczyzny, Naczelna Rada Adwokacka również doceniła panią dziekan przyznając jej odznaczenie Adwokatura Zasłużonym.

Pani Mecenasa w roku jubileuszowym adwokatury została uhonorowana przez dziekana ORA w Opolu medalem 65-lecia Izby Adwokackiej w Opolu oraz 100-lecia Odrodzonej Adwokatury Polskiej.

**7 lutego 2019 r. zmarł Jan Olszewski, adwokat, obrońca polityczny, polityk, w latach 1991-1992 prezes rady ministrów.**

W czasie II wojny światowej był żołnierzem Szarych Szeregów, jako łącznik brał udział w Powstaniu Warszawskim. W latach 1946-1947 działał w młodzieżowym kole Polskiego Stronnictwa Ludowego Stanisława Mikołajczyka. W 1953 r. ukończył wydział prawa Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 1956-1957 był członkiem zespołu redakcyjnego tygodnika „Po prostu”, w swoich artykułach wskazywał nadużycia w sądownictwie i wymiarze sprawiedliwości. W latach 1956-1962 należał do klubu Krzywego Koła. W latach 60. był obrońcą w procesach politycznych m.in. Melchiora Wańkowicza, Jacka Kuronia i Karola Modzelewskiego, Adama Michnika.

W związku z obroną studentów po wydarzeniach marca 1968 został zawieszony w prawie do wykonywania zawodu. W 1970 powrócił do pracy i ponownie podjął się obron politycznych, tym razem działaczy niepodległościowej organizacji RUCH.

Był inicjatorem i współautorem „Listu 59” do Sejmu zawierającego protest przeciwko projektowanym zmianom w Konstytucji PRL. W styczniu 1976 r. był sygnatariuszem „Listu 14” przeciwko wprowadzeniu do konstytucji zapisu o nienaruszalności sojuszu z ZSRR oraz oświadczenia z 1976 r, w którym intelektualiści wyrazili solidarność z protestującymi w Radomiu robotnikami.

W 1976 był współzałożycielem Polskiego Porozumienia Niepodległościowego. Uczestniczył również w zakładaniu Komitetu Obrony Robotników. W 1980 włączył się w organizowanie niezależnego związku zawodowego w Warszawie. Był doradcą Krajowej Komisji Porozumiewawczej, Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” oraz zarządu Regionu Mazowsze. Był też jednym z autorów pierwszego statutu „Solidarności”. W grudniu 1980 współtworzył Komitet Obrony Więzionych za Przekonania.

Po wprowadzeniu stanu wojennego z ramienia sekretarza episkopatu – abp. Bronisława Dąbrowskiego prowadził rozmowy z przedstawicielami władzy w sprawie zwolnienia z więzień i obozów internowania osób chorych.

Brał udział w procesach organizatorów strajków i podziemnych wydawców. Był obrońcą m.in. Lecha Wałęsy, Zbigniewa Romaszewskiego, Zbigniewa Bujaka. Wiosną 1983 był inicjatorem wspólnego oświadczenia podziemnego NSZZ „Solidarność”, związków branżowych i autonomicznych, zawierającego protest przeciwko delegalizacji wszystkich związków zawodowych w Polsce. Został wówczas zatrzymany na 48 godzin, po czym – prosto z aresztu – pojawił się na sali sądowej jako obrońca w procesie podziemnego Międzyzakładowego Robotniczego Komitetu „Solidarności”.

W procesie zabójców ks. Jerzego Popiełuszki występował z upoważnienia prymasa Józefa Glempa jako oskarżyciel posiłkowy oraz jako pełnomocnik rodziny księdza. W mowie końcowej adw. Olszewski mówił: „Nad tą salą ciąży żądanie urzędu prokuratorskiego orzeczenia najwyższej, wyjątkowej w naszym ustawodawstwie kary - kary śmierci. Jako oskarżyciel posiłkowy nie mam uprawnień do wypowiedzania się w tej kwestii. Ale zdaję sobie sprawę, że ten, który był ofiarą tej zbrodni, byłby temu żądaniu przeciwny”.

W 1988 r. w związku z planowanymi rozmowami Okrągłego Stołu współtworzył Komitet Obywatelski przy przewodniczącym NSZZ „Solidarność”. Podejmował działania wyjaśniające okoliczności zabójstw z 1989 księży Stefana Niedzielaka, Stanisława Suchowolca i Sylwestra Zycha. Był uczestnikiem obrad Okrągłego Stołu. Pracował w podzespole ds. reformy prawa i sądów.

W 1989 r. został członkiem Niezależnego Komitetu Historycznego Badania Zbrodni Katyńskiej. Rok później był współzałożycielem i fundatorem Polskiej Fundacji Katyńskiej. Od 1990 r. należał do Porozumienia Centrum. Wspierał w wyborach prezydenckich Lecha Wałęsę. Został członkiem Komitetu Doradczego przy Prezydencie RP Lechu Wałęsie. Startował w wyborach parlamentarnych w 1991 r. uzyskał mandat posła na Sejm I kadencji z listy Porozumienia Obywatelskiego Centrum.

6 grudnia 1991 r. został prezesem rady ministrów. W związku z działaniami ministra spraw wewnętrznych Antoniego Macierewicza dotyczącymi wykonywania lustracyjnej uchwały Sejmu i sporządzenia „listy Macierewicza”, 5 czerwca 1992 Sejm wyraził wotum nieufności wobec rządu Olszewskiego. W 1992 wystąpił z Porozumienia Centrum i założył Ruch dla Rzeczypospolitej. W 1995 założył partię Ruch Odbudowy Polski. Ponownie został posłem na Sejm w 1997 r. i w 2001 r.

Kilkukrotnie startował na urząd prezydenta RP. W latach 2005-2006 był zastępcą przewodniczącego Trybunału Stanu. Od 2006 r. był doradcą prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego ds. politycznych. W 2007 r. objął stanowisko szefa komisji weryfikacyjnej Wojskowych Służb Informacyjnych. Był kawalerem Orderu Orła Białego oraz honorowym obywatelem m.st. Warszawy. W 1993 r. otrzymał odznakę Adwokatura Zasłużonym.

**13 lutego 2019 r. zmarł adw. Lesław Myczkowski**, Zasłużony, wieloletni działacz samorządowy, sędzia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w latach 1986-1989, członek komitetu redakcyjnego pisma „Palestra”. Wychowawca wielu pokoleń adwokackich. Odznaczony odznaką „Adwokatura Zasłużonym” oraz Złotym Krzyżem Zasługi.

Od 1961 r. był członkiem Izby Adwokackiej w Warszawie. W latach 1961 - 1963 pracował w Zespole Adwokackim nr 14 w Warszawie, w latach 1982 - 1991 - w Zespole Adwokackim nr 5 w Warszawie, zaś w latach 1991 - 2016 wykonywał zawód w indywidualnej Kancelarii Adwokackiej.

Wieloletni działacz samorządowy. W latach 1970 - 1983 pełnił funkcję członka Okręgowej Rady Adwokackiej, w latach 1970 - 1976 przewodniczącego Komisji ds. Radców Prawnych przy ORA, w latach 1976 - 1992 członka a następnie przewodniczącego Komisji Doskonalenia Zawodowego przy ORA. W latach 1971 - 1973 był przewodniczącym Komisji Informacyjno-Prasowej przy ORA, w latach 1986 - 1989 sędzią Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, w latach 1992 - 1995 członkiem Komisji ds.

Nowelizacji Prawa przy ORA, w latach 1996 - 1998 członkiem Komisji ds. Nowelizacji Prawa i Współpracy z Parlamentem.

W latach 1981 - 1989 był redaktor "Palestry".

**30 kwietnia 2019 r. zmarł adwokat Zbigniew Dyka, wieloletni działacz samorządu adwokackiego, minister sprawiedliwości w latach 1991-1993. Miał 91 lat.**

Urodził się 5 października 1928 r. W czasie II wojny światowej walczył w Szarych Szeregach. Był więziony przez gestapo. Po wojnie studiował prawo na Uniwersytecie Jagiellońskim. Po studiach rozpoczął aplikację adwokacką w Krakowie. W 1961 roku złożył egzamin adwokacki i rozpoczął pracę jako adwokat.

Od początku aktywnie działał w samorządzie adwokackim. Pracował w komisjach Okręgowej Rady Adwokackiej w Krakowie. Pełnił funkcję rzecznika dyscyplinarnego przy ORA w Krakowie. Od 1986 był członkiem NRA. W latach 1989-1992 był wiceprezesem Naczelnej Rady Adwokackiej, w latach 1995-2001 był rzecznikiem dyscyplinarnym przy NRA. Przez wiele lat był również konsultantem Prezydium NRA. Prowadził szkolenia dla aplikantów adwokackich z zakresu prawa karnego oraz z retoryki. Był jednym z najbardziej aktywnych twórców ustawy „Prawo o adwokaturze” oraz głównym autorem tzw. „dużej” nowelizacji ustawy Prawo o adwokaturze. Był autorem bądź współautorem licznych regulaminów wewnętrznych adwokatury.

W 1984 roku jako pełnomocnik Naczelnej Rady Adwokackiej, w procesie przed Sądem Najwyższym z wniosku ówczesnego ministra sprawiedliwości o uchylenie uchwał I Krajowego Zjazdu Adwokatury, podjął się wyzwania prowadzenia odważnej i skutecznej obrony praw adwokatów. Na dowód uznania dla tych działań NRA podjęła uchwałę, że „Dobrze zasłużył się Adwokaturze Polskiej”.

W okresie stanu wojennego był aktywnym działaczem jako członek komisji ds. działalności publiczno-prawnej NRA, w 1984 roku oceniony przez ówczesne ministerstwo spraw wewnętrznych – urząd bezpieczeństwa jako jeden z kilkunastu adwokatów w Polsce szczególnie niebezpiecznych dla systemu politycznego.

Miał również zasługi jako aktywny działacz NSZZ „Solidarność”. Jesienią 1981 roku został krajowym doradcą NSZZ „Solidarność” rolników indywidualnych. Doradzał również „Solidarności” rzemieślniczej.

Uczestniczył w chłopskich strajkach w Rzeszowie, Bydgoszczy i Siedlcach, współprowadząc w imieniu NSZZ „Solidarność” rolników indywidualnych rokowania z przedstawicielami władz. Jako pełnomocnik NSZZ „Solidarność” rolników indywidualnych rejestrował ten związek przed Sądem Wojewódzkim w Warszawie.

Był uczestnikiem I Krajowego Zjazdu NSZZ „Solidarność” w Gdańsku.

Był obrońcą w procesie politycznym m.in. Anny Walentynowicz i ks. Adolfa Chojackiego. Zaangażowany w obronę represjonowanych działaczy opozycyjnych w okresie stanu wojennego.

W 1991 r. wyznaczony na Prezydenta Stołecznego Królewskiego Miasta Krakowa zrzekł się tej funkcji, nie mając możliwości utworzenia konstruktywnego zarządu miasta.

W rządach Jana Olszewskiego i Hanny Suchockiej pełnił funkcję ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego. Był również posłem I kadencji Sejmu, w którym został wybrany przewodniczącym komisji sprawiedliwości oraz wiceprzewodniczącym komisji regulaminowej, a także przewodniczącym podkomisji ds. opracowania regulaminu Sejmu. Był jednym ze współautorów regulaminu Senatu RP I kadencji.

Był wieloletnim członkiem Zjednoczenia Chrześcijańsko-Narodowego oraz wiceprezesem Zarządu Okręgu Małopolska przez jedną kadencję.

Współautor monografii o solidarnościowym Obywatelskim Centrum Inicjatyw Ustawodawczych.

W 2004 r. otrzymał Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski. Odznaczony również Medalem Zasłużony dla Wymiaru Sprawiedliwości, samorządowymi odznakami: „Adwokatura Zasłużonym” oraz „Wielką Odznaką Adwokatura Zasłużonym”, której był pomysłodawcą.

Był doskonałym mówcą, legislatorem, cieszył się wielkim zaufaniem i autorytetem wielu pokoleń adwokackich. Był też Człowiekiem o niezwykłej elegancji i kulturze osobistej.

**26 czerwca 2019 r. zmarł adw. Zbigniew Orzeł.** W latach 80. XX wieku jako adwokat był m.in. obrońcą w procesach politycznych, zaś w 1989 został członkiem Komitetu Obywatelskiego Ziemi Radomskiej i Chrześcijańskiego Ruchu Obywatelskiego. Piastował także funkcję przewodniczącego Miejskiej Komisji Wyborczej w pierwszych wyborach samorządowych po transformacji systemowej. Był także przez trzy kadencje członkiem Kolegium Odwoławczego przy Sejmiku Samorządowym i Komisji Bezpieczeństwa, Ładu i Porządku Publicznego rady Miejskiej. Przez trzy kadencje piastował również funkcję sekretarza i skarbnika Okręgowej Rady Adwokackiej w Radomiu. Był delegatem na Krajowe Zjazdy Adwokatury. Jako wykładowca akademicki związany był z Wyższą Szkołą Inżynierską w Radomiu. Uhonorowany odznaką „Adwokatura Zasłużonym” oraz „Zasłużony dla Miasta Radomia”.

**16 sierpnia 2019 r. w wieku 89 lat zmarł adw. Andrzej Rościszewski, nestor Adwokatury Polskiej, były dziekan Okręgowej Rady Adwokackiej w Warszawie, sędzia Trybunału Stanu, obrońca działaczy opozycyjnych w PRL.**

Adw. Andrzej Rościszewski był absolwentem prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Na listę warszawskich adwokatów został wpisany w roku 1957. W latach 1967-1970 był członkiem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w Warszawie, w latach 1970-1986 pełnił funkcję wicedziekana ORA w Warszawie i przewodniczył Wojewódzkiemu Zespołowi Wizytatorów. W latach 1989-1995, przez dwie kadencje, był dziekanem ORA w Warszawie. Wieloletni arbiter Sądu Polubownego przy Fundacji Adwokatury Polskiej, a także wykładowca szkolenia aplikantów oraz doskonalenia zawodowego adwokatów.

W stanie wojennym z ramienia Komitetu Prymasowskiego był obrońcą działaczy opozycyjnych. W latach 1989-1991 przewodniczył składowi orzekającemu Społecznej Komisji Pojednawczej mającej na celu przywrócenie praw pracowniczych osobom zwolnionym za działalność związkową, samorządową, przekonania polityczne i religijne. W latach 1993-1994 był koordynatorem prac Społecznej Komisji Konstytucyjnej powstałej do opracowania Obywatelskiego Projektu Konstytucji NSZZ „Solidarność”.

Angażował się w działalność społeczną i charytatywną, był m.in. członkiem Towarzystwa Opieki nad Ociemniałymi w Laskach, doradcą i pełnomocnikiem Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Służebnic Krzyża, członkiem rad: Krajowej Szkoły Administracji Publicznej, Caritas Polska, Muzeum Kolekcji Jana Pawła II, a także fundacji Episkopatu Polski „Dzieło Nowego Tysiąclecia”.

W 1978 r. otrzymał Złoty Krzyż Zasługi, w 1985 r. Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, zaś w 2018 r. otrzymał Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski. W roku 1995 odznaczony został odznaką „Adwokatura Zasłużonym”, zaś w roku 2006 otrzymał Order Św. Sylwestra przyznany przez papieża Benedykta XVI. W 2010 otrzymał Wielką Odznakę Adwokatura Zasłużonym oraz Medal Pamiątkowy Ministra Sprawiedliwości z okazji 30-lecia powstania „Solidarności”.

W 2015 roku został wybrany przez Sejm VIII kadencji na członka Trybunału Stanu.

Jego pasją było żeglarstwo. W roku 1948 ukończył Państwowe Centrum Wychowania Morskiego w Gdyni. W 1963 roku uzyskał patent jachtowego kapitana żeglugi wielkiej. Organizował rejsy na nie opływanych wcześniej akwenach północnych. Na „Pegazie” odbył rejs w głąb Zatoki Botnickiej, na „Opalu” dotarł do Islandii, a na „Śmiałym” z 9-osobową załogą opłynął po raz pierwszy Islandię z zachodu na wschód. Wyczyn ten przyniósł mu honorową nagrodę „Rejs Roku 1970” I stopnia oraz „Srebrny Sekstant”. W roku 1975 kpt. Rościszewski odbył na „Generale Zaruskim” rejs na Spitsbergen osiągając najdalszy punkt na północy. Relacje z trzech wypraw: na „Pegazie”, „Śmiałym” i „Generale Zaruskim” opisał w książkach podróżniczych, m.in. w „Północnych rejsach”.